

Středeční sedánky

Scházely se pravidelně první středu v měsíci. Není náhodou, že polední zkouška sirén, spadající právě na tento den, sloužila jako milá připomínka toho, že se za pár hodin setkají s kamarádkami a podělí se nad kávou o novinky ze života. O jakých kamarádkách je tu řeč?

Inu, všechny spojovalo místo, kde se v rozestupu několika let poprvé setkaly a postupně zde navázaly pevná přátelství. Tím místem byla základní škola, na níž pracovaly jako paní učitelky. Jednalo se o různorodou skupinku podivuhodných žen. Kdybyste je viděli pohromadě, možná byste si řekli, že je každá úplně z jiného těsta, přesto tvořily harmonický celek. Malíř by je možná zachytil jako jednotlivé barvy duhy. Všechny spojovala vzájemná úcta, důvěra a především podpora v těžkých životních obdobích i v časech náročných společenských změn.

Zatímco některé patřily mezi zkušené matadorky, mladší za sebou měly teprve pár let praxe. Dvě z nich časem našly své profesní štěstí na jiných pracovištích, jedna docházela do kavárny v doprovodu několikaměsíční dcerky a další jim již po několikáté sdělovala, že letošní školní rok je nejspíš jejím posledním před odchodem na odpočinek.

Jejich původní pracovní kolektiv čítal kolem čtyřiceti kolegů a ony v něm ztělesňovaly ostrůvek neškodného spiklenectví. Byly si vědomé toho, že nepatří k vyučujícím, kteří se pyšní nejvyššími odměnami, na druhou stranu věděly, že jejich skutečná hojnost spočívá v tom, že se o sebe mohou vzájemně opřít. A toto rozhodně nemohl říct každý zaměstnanec.

Ne vždy se mohly do oblíbené kavárny dostavit všechny, a proto se jejich sedánky nesly pokaždé v jiném duchu. Tu na mírnějších, tu na rozbouřenějších vlnách emocí. U stolu se smálo, naslouchalo, svěřovalo, někdy i postesкло, nebo zahartusilo. Pokaždé však odtud ženy odcházely s nadějí, že svět bude jednou opět barevnější.

Středy zasvěcené oslavám narozenin doprovázelo veselí spojené s gratulacemi. Ve vzduchu voněla kytice, předávala se přáníčka i milá pozornost. Jindy bylo zapotřebí spíše mlčet a poskytnout podporu té z přítelkyň, která se potřebovala

vypovídat ze svých osobních nebo pracovních trápení. Vzájemná důvěra zde byla nepsaným pravidlem: *cokoliv se u stolu řekne, to tu také zůstane!* Občas se tu probírala tak závažná témata, že kdyby mohl masivní kulatý stůl vyprávět, zůstali by jeho posluchači v němém údivu.

Cinkání kávových šálek a švitoření ženských hlasů obvykle na pár týdnů ustalo v období letních prázdnin, kdy se přítelkyně radovaly ze zasloužených volných chvil, poklidných rán bez drnění budíku a cest do zahraničí. Čas od času si zavolaly, poslaly pár letních fotek a ujistily se, že jsou všechny v pořádku.

Ve chvíli, kdy píšu tyto řádky, slaví nejstarší z mých přítelkyň osmdesáté narozeniny. Pokud si říkáte, zda se jedná o tu, která stále učí, potom jste tipovali správně. Její vitalita, znalosti a odhodlání se jen tak nevidí! Přáníčko už pro ni máme koupené, zbývá jen doladit dárek a zakoupit kytici jejích oblíbených slunečnic. Tak trochu mi tuto nepřehlédnutelnou letní kytičku, která neohroženě nastavuje tvář sluníčku, připomíná. Hodně štěstí, zdraví!

Kristýna